

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 22.178 van 28 januari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 12 september 2008 en 24 september 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 september 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX loco advocaat K. HENDRICKX en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Ter zitting doet verzoeker afstand van het verzoekschrift dat op 12 september 2008 werd ingediend door Mr. T. D'HULST. Derhalve worden enkel de middelen die uiteengezet worden in het verzoekschrift dat Mr. K. HENDRICKX op 24 september 2008 heeft ingediend in aanmerking genomen (zie ook stuk 1 rechtsplegingdossier).

2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te bezitten, protestant te zijn en tot de Oromo etnie te behoren.

In Ethiopië was u op traditionele wijze gehuwd met (Y.F.A.), maar ze is reeds overleden. Jullie hebben één zoon, (K.), die op 20 mei 1987 (Genbot 12, 1979 E.K.) werd geboren, maar u weet niet waar hij momenteel verblijft. In Ethiopië hebt u nog een kind bij een andere vrouw. (S.) werd geboren op 23/24 december 1993 (Takhsas 14/15, 1986 E.K.).

In oktober-november 1984, tijdens het Derg regime, trad u toe tot het Ethiopische leger om uw militaire dienstplicht te doen. U gaf opleidingen aan de nieuwe recruten in de trainingscentra van Tolay en Didessa. U kreeg een studiebeurs voor hogere opleiding in de Sovjetunie aan het Minsk Hoger Militair Politiek College. In september 1987 vertrok u naar Minsk om te studeren. Normaal zou de opleiding tot mei 1992 duren, maar door de regimewissel in mei 1991, waarbij het EPRDF aan de macht kwam, werd het leger ontbonden en eindigde de opleiding in december 1991. Omdat hoog opgeleide officieren en officieren van het Derg regime met lange staat van dienst door toedoen van en uit wraak vanwege de nieuwe machthebbers hun jobs verloren en u gezonden werd door het leger van het voormalige regime om een hogere opleiding te volgen, wilde u niet naar Ethiopië terugkeren. Bovendien werden medestudenten die toen naar Ethiopië terugkeerden gedood of zijn ze vermist. U bleef in Wit-Rusland en studeerde tot juni 1996 op eigen initiatief verder aan de universiteit. U huwde op 10 september 1996 met (N.G.). Jullie hebben twee kinderen samen, Alexander die op 19 oktober 1995 is geboren en (E.) die op 24 juli 2003 is geboren. In Wit-Rusland was u het slachtoffer van repressie die de buitenlanders daar ondergaan. De politie sloeg u verschillende keren. Zo werd u bijvoorbeeld in de zomer van 2003 door de politie opgepakt in het station van Maladochno. De agenten sloegen u en namen u mee naar hun bureau zonder reden. Een ander incident deed zich voor in september 1993 te Minsk. De politie hield u en uw vriend (A.N.) tegen en vroegen jullie papieren. Ze namen jullie mee naar een bos, fouilleerden jullie en namen het geld uit jullie portefeuilles. U legde klacht neer bij de hogere instanties, maar die zegden dat u zich moest schikken naar hun wensen en uw mond moest houden.

U verliet Wit-Rusland in 2000 omdat de haat tegenover buitenlanders erger werd en diende op 26 november 2000 een asielaanvraag in te Polen. In Polen werd uw asielaanvraag verworpen. Nadien diende u in maart 2003 een nieuwe asielaanvraag in te Duitsland, maar daar werd geen beslissing genomen en werd u – in het kader van het verdrag van Dublin – opnieuw overgeleverd aan de Poolse asielinstanties. Midden december 2006 ging u dan naar Kiev in Oekraïne waar u op 25 september 2007 vertrok richting België. U kwam op 28 september 2007 in België toe, waar u op 21 januari 2008 een asielaanvraag indiende.

U verklaarde dat u bij uw asielaanvraag in België eerst een valse naam – (T.G.G.) - gebruikte, maar dat men via uw vingerafdrukken achterhaalde dat u reeds in Duitsland asiel had aangevraagd. U hield vast aan uw valse naam en werd naar een gesloten centrum overgebracht. Op het CGVS verklaarde u dat uw echte naam (T.A.H.) is en dat u geboren bent te Fenoteselam op 20 november 1967.

In het kader van voorliggende asielaanvraag verklaarde u vervolging te vrezen omdat medestudenten die naar Ethiopië terugkeerden gedood of vermist zijn en de huidige regering wraak wil nemen, omdat u niet zou kunnen leven in een etnisch verdeeld land, omdat de politieke intimidatie vergroot is in Ethiopië en omdat u het geweld tegen de buurlanden niet kan tolereren. U wilt vechten door bij de diaspora te gaan voordat u terugkeert naar Ethiopië.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een ‘gegronde vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde niet naar **Ethiopië**, uw land van herkomst, te kunnen terugkeren omwille van een vrees tot vervolging die het gevolg is van uw werkzaamheden en studies ten tijde van het Derg regime, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u een andere identiteit opgaf dan de identiteit die u tijdens uw asielaanvragen te Polen en Duitsland hebt opgegeven.

In het kader van uw eerste asielaanvraag op 26 november 2000 in Polen, gaf u volgende identiteitsgegevens op. U verklaarde (**T.A.H.**) te heten en geboren te zijn op **20 november 1967**. Bij uw tweede asielaanvraag, in maart 2003 in Duitsland, verklaarde u eveneens (**T.A.H.**) te heten en geboren te zijn op **20 november 1967**. Bij uw asielaanvraag op 21 januari 2008 te België verklaarde u aanvankelijk (**T.G.G.**) te heten en geboren te zijn op **22 november 1971 te Debremarkos**. Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u reeds eerder asiel aanvraag in Duitsland onder de naam (**T.A.H.**), hield u toch vol dat uw echte naam (**T.G.G.**) is (gehoor 1 CGVS, p.1-2). Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 1 april 2008) – nadat u in een gesloten centrum terecht kwam – beweerde u dat uw naam (**T.A.H.**) is en dat u te **Fenoteselam** geboren bent op **20 november 1967**. U verklaarde dat u een valse naam opgaf, omdat u uw verwanten in Ethiopië en Wit-Rusland wou beschermen en omdat u niet wou dat de negatieve beslissing die u van de Poolse asielinstanties kreeg, bekend raakte (gehoor CGVS, p.2). Uit het voorgaande blijkt dat u in het kader van uw 3 asielaanvragen 2 volstrekt verschillende identiteiten hebt opgegeven, hetgeen de credibiliteit van uw verklaringen ondermijnt.

Verder kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt bij de gegevens die u verstrekte met betrekking tot (de identiteit van) uw familieleden.

Tijdens het interview op 23 januari 2008, naar aanleiding van het terugnameverzoek, verklaarde u dat de naam uw vader (**T.G.**) is en dat hij **19 jaar geleden overleden** is. U verklaarde toen ook dat de naam van uw moeder (**Y.E.**) is. Bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 1 april 2008) verklaarde u dat de naam uw vader (**T.A.**) luidt. U verklaarde eveneens dat hij op **20 juni 2003 gestorven** is (gehoor 1 CGVS, p.3). U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 1 april 2008) dat de naam van uw moeder (**A.A.**) is. Tijdens het interview op 23 januari 2008, naar aanleiding van het terugnameverzoek, werd niet gesproken van een echtgenote of kinderen. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 1 april 2008) verklaarde u echter twee kinderen te hebben bij uw wettelijke echtgenote (**A.N.**), namelijk (**Z.A.**), geboren op **29 oktober 1995** en (**A.I.**), **geboren op 24 juli 2005**. Tijdens het interview op het CGVS (dd. 20 juni 2008) verklaarde u dat uw wettelijke echtgenote (**G.N.**) heet en dat u twee kinderen hebt met haar, namelijk (**A.**), geboren op **19 oktober 1995** en (**E.**), **geboren op 24 juli 2003**. De vaststelling dat ook de gegevens die u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 1 april 2008) met betrekking tot uw familie verstrekt, volkomen afwijken met deze die u tijdens het interview op het CGVS (dd. 20 juni 2008) opgaf, bevestigt het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag.

Uit het voorgaande blijkt dat de opeenvolgende verklaringen met betrekking tot uw identiteit en deze van uw familieleden die u tijdens uw 3 asielaanvragen – waarvan één in Polen en één in Duitsland – heeft afgelegd volkomen incoherent zijn. Dit laat toe om bij voorbaat vragen te stellen naar de geloofwaardigheid van de overige verklaringen die u in het kader van voorliggende asielaanvraag aflegde. Identiteit en familiegegevens zijn immers essentiële elementen in een asielaanvraag, zodat men toch mag verwachten dat u hierover eensluidende verklaringen zou afleggen.

Vervolgens kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt bij uw beweerde vrees voor vervolging door de Ethiopische autoriteiten, omwille van uw activiteiten tijdens het Derg-regime.

U verklaarde dat u in oktober-november 1984 aan de twee jaar durende militaire dienstplicht bij het Ethiopische leger begon. U gaf opleidingen aan de nieuwelingen in Tolay en Didessa en bleef bij het leger tot u een studiebeurs voor hogere opleiding in (Wit-)Rusland aan het Minsk Hoger Militair Politiek College kreeg. Daarnaast deed u geen andere zaken voor het leger (gehoor 1 CGVS, p.10). In september 1987 nam het Derg-regime uw militaire documenten af en gaf u een Ethiopisch paspoort in de plaats, waarmee u diezelfde maand naar Minsk vertrok om er te studeren (gehoor 1 CGVS, p.7-8 en 10). Omdat er zich in mei 1991 een machtswissel voordeed in Ethiopië en (Wit-)Rusland wou dat de Ethiopische studenten weer naar Ethiopië keerden, eindigde de opleiding in december 1991 (gehoor 1 CGVS, p.8). Toen de dossierbehandelaar u confronteerde dat de machtswissel zich **reeds 17 jaar geleden** voordeed, gaf u aan dat hoog opgeleide officieren en officieren met lange staat van dienst [tijdens het

Derg-regime] hun job verloren [door toedoen van het nieuwe (en huidige) EPRDF-regime] (gehoor 1 CGVS, p.9). Vermits u slechts drie jaar in dienst was van het Ethiopische leger, waarvan twee jaar als dienstplichtige, kan niet worden gesteld dat u een officier met lange staat van dienst bent, noch een hoog opgeleide officier bent. U verklaarde dat u door het leger van het Derg-regime gezonden werd om een hogere opleiding te volgen. U stelde dat het nieuwe regime daarvan op de hoogte is en u voegde eraan toe dat – indien het Derg-regime nog steeds aan de macht zou zijn – u intussen een hoge officier zou zijn. Daarom wil u niet naar Ethiopië terugkeren (gehoor 1 CGVS, p.9 en 15). Uw redenering dat het nieuwe regime u zou vervolgen, omdat ze weten dat u een hoge officier zou zijn indien het Derg-regime nog steeds aan de macht zou zijn, is echter louter **hypothetisch**. U brengt geen enkel element aan waaruit zou kunnen blijken dat u inderdaad om die reden door de huidige Ethiopische regering vervolgd zou worden. Toen de vraag waarom u vervolging vreest later nogmaals werd gesteld, haalde u aan dat de grondwet [in het huidige Ethiopië] niet geïmplementeerd wordt (gehoor 2 CGVS, p.10). Uit deze verklaring kan echter niet worden afgeleid dat u werkelijk vervolgd zou worden door het huidige regime. Bovendien verklaarde u dat u nooit lid was van de regerende partij ten tijde van het Derg-regime omdat leden van het leger niet gedwongen werden om lid van de partij te worden (gehoor 2 CGVS, p.4). Hieruit blijkt des te meer dat u een zéér laag profiel had ten tijde van het Derg-regime, dat overigens reeds 17 jaar geleden werd opgedoekt. De redenen die u aanhaalde om uw vrees tot vervolging te staven, zijn vaag en hypothetisch. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat het in 1992 opgerichte Special Prosecutor's Office misdrijven begaan onder het Derg-regime onderzocht en schuldigen vervolgde. Het gaat echter om beleidsverantwoordelijken, het tussenkader dat bevelen uitvoerde, maar soms eigenhandig beslissingen nam en de directe uitvoerders van de misdaden. Aangezien u een zéér laag profiel had ten tijde van het Derg-regime, is het niet aannemelijk dat u door dit Special Prosecutor's Office zou worden aangeklaagd en veroordeeld.

Verder kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt bij uw beweerde vrees voor vervolging, omdat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst tegen het huidige regime zou handelen.

U verklaarde dat u niet naar Ethiopië zou kunnen terugkeren, omdat u niet zou kunnen leven in een etnisch verdeeld land, omdat de politieke intimidatie vergroot is in Ethiopië en omdat u het geweld tegen de buurlanden niet kan tolereren (gehoor 2 CGVS, p.9), maar dat is louter **speculatief** aangezien u reeds 17 jaar weg bent uit Ethiopië en nooit onder het huidige regime leefde. U gaf ook aan te willen vechten door bij de diaspora te gaan voordat u terugkeert naar Ethiopië (gehoor 2 CGVS, p.8), maar er dient te worden opgemerkt dat u aangaf noch in (Wit-)Rusland, noch in Polen politiek actief te zijn geweest en dat u ook in België niet politiek actief bent, omdat u in een stresssituatie verkeert (gehoor 2 CGVS, p.7-8). Deze vaststellingen roepen dan ook ernstige vragen op bij uw beweerde vastberadenheid om het Ethiopisch regime vanuit de diaspora te bestrijden.

Bovendien –en niet in het minst– zijn er belangrijke aanwijzingen dat uw vrees voor vervolging ten aanzien van het huidige regime in aanzienlijke mate kan worden gerelativeerd.

Zo verklaarde u dat uw Ethiopisch paspoort het belangrijkste document was en dat daarop uw legaal verblijf in (Wit-)Rusland was gebaseerd (gehoor 2 CGVS, p.5). U gaf aan dat u vanaf 1992 uw Ethiopische paspoort elke twee jaar met succes verlengde op de Ethiopische ambassade te Moskou en dat uw Ethiopische paspoort tot ongeveer 2001 geldig was (gehoor 2 CGVS, p.5-6). U gaf aan dat u geen angst had om het te laten verlengen en dat ze het wel moesten verlengen, omdat u Ethiopiër bent (gehoor 2 CGVS, p.6). Het feit dat u bij deze vertegenwoordiging van de Ethiopische autoriteiten een verlenging van uw Ethiopische paspoort aanvraag én verkreeg toont aan dat de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' ten aanzien van deze autoriteiten niet aan de realiteit beantwoordt. Bovendien leverde de Ethiopische ambassade te Moskou u dit document af, wat ze logischerwijze niet zou doen indien u daadwerkelijk gezocht werd. Daarenboven kan worden vastgesteld dat u tussen de regimewissel in Ethiopië in mei 1991 en uw eerste asielaanvraag in Polen in november 2000 –die overigens werd

verworpen- nooit asiel vroeg in (Wit-)Rusland, ondanks het feit dat u verklaarde toen reeds een vrees voor vervolging ten opzichte van Ethiopië te kennen (gehoor 1 CGVS, p.13). U verbleef van midden december 2006 in Kiev (Oekraïne) vanwaar u op 25 september 2007 vertrok richting België. U kwam op 28 september 2007 in België toe, waar u pas 4 maanden later, op 21 januari 2008, een asielaanvraag indiende (gehoor 1 CGVS, p.5). Deze vaststellingen getuigen evenmin van een gegronde vrees voor vervolging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde diploma's tonen aan dat u student was in (Wit-)Rusland, wat niet wordt betwist. U legde geen documenten voor om uw identiteit of uw reisweg te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

4. Verzoeker merkt met recht op dat de bestreden beslissing een materiële vergissing bevat waar in het feitenrelaas wordt gesteld dat hij in de zomer van 2003 door de politie in het station van Maladochno zou opgepakt zijn, daar hij verklaarde dat dit zich in 1993 voordeed (administratief dossier, stuk 6, p.11).

5.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 69 van de voormelde wet van 15 december 1980 en van de materiële motiveringsplicht.

Aangaande de andere identiteit die door verzoeker opgegeven werd in vergelijking met zijn asielaanvragen in Polen en Duitsland, stelt hij dat zijn juiste naam T.A.H. is en dat hij geboren is te Fenoteselam op 20 november 1967. Uit angst te moeten terugkeren naar Ethiopië diende hij in België een asielaanvraag in onder een andere identiteit. Hij vreesde eveneens in België zijn kansen op een eerlijke beslissing te verliezen indien België op de hoogte zou geraken van de negatieve beslissing van de Poolse asielinstanties. Verzoeker verwijst naar een beslissing van de Vaste Beroepscommissie van 22 juni 1999, waarbij zou zijn beslist dat men niet kan spreken van fraude als het gebruik van een valse identiteit onder druk van een derde of uit angst te moeten terugkeren gebeurde.

Inzake de identiteit van zijn familieleden, meent verzoeker dat de gegevens die hij verstrekte niet tegenstrijdig zijn, maar dat de zogenaamde tegenstrijdigheden het gevolg zijn van een verkeerde interpretatie door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS). Hij wenst enige verduidelijkingen aan te brengen en voert aan dat

als gevolg van het huwelijk de achternaam van de vrouw vervangen wordt door die van de man, zodat zijn echtgenote vóór het huwelijk Z.N.G. heette, waarbij G. de naam is van haar vader. Na het huwelijk werd de achternaam van de vrouw vervangen door de naam van de man en werd haar naam A.N.G.

Aangezien verzoeker en zijn echtgenote nog niet gehuwd waren toen hun eerste zoon geboren werd, draagt hij de achternaam van de echtgenote van verzoeker en luidt zijn naam Z.A.. Hun tweede zoon werd geboren na hun huwelijk en draagt aldus de naam A.I.. Bovendien is de naam I., zoals opgegeven tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ), volgens verzoeker de Russische schrijfwijze en de naam E., zoals opgegeven tijdens zijn interview op het CGVS, de Ethiopische schrijfwijze. Ter staving van zijn verklaringen legt verzoeker thans een kopie van zijn huwelijksakte neer, alsook van de geboorteakten van zijn kinderen.

Hij bevestigt dat zijn ouders T.A. en A.A. heten en herhaalt nogmaals dat hij tijdens zijn gehoor op 23 januari 2008 niet sprak van een echtgenote of kinderen en een valse identiteit aanwendde voor zijn ouders omdat hij hen wou beschermen en omdat hij niet wou dat de negatieve beslissing die hij van de Poolse asielinstanties kreeg in België bekend raakte.

Omtrent zijn vrees voor vervolging door de Ethiopische autoriteiten omwille van zijn activiteiten tijdens het Derg-regime, volhardt verzoeker in zijn vluchtrelaas zoals uiteengezet bij het CGVS. Hij herhaalt zijn verklaringen omtrent zijn vrees om terug te keren gezien het nieuwe en huidige EPRDF-regime nog steeds wraak wil nemen op hoog opgeleide officieren en officieren met een lange staat van dienst tijdens het Derg-regime. Verzoeker betoogt dat er tot op heden hoge officieren gevangen worden gehouden of gedood worden.

Hij volhardt tevens in zijn verklaringen niet naar Ethiopië te kunnen terugkeren gezien hij een etnisch verdeeld land niet kan tolereren en het huidige regime geen ruimte voor oppositie toelaat.

Verzoeker stelt dat een gegronde vrees voor toekomstige vervolging volstaat en er niet met absolute zekerheid bewezen dient te worden dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land gebleven was. Een redelijke kans dat vervolging zal plaatsvinden is voldoende.

Bovendien is het zelfs helemaal niet nodig, aldus verzoeker, om politieke activiteiten te voeren, het is voldoende over een politieke overtuiging te beschikken. Verzoeker betoogt dat hij de politieke overtuiging van het Derg-regime wegdraagt, gelet op zijn militaire engagement en de hogere opleiding die hij in dit kader volgde en dat hij gekant is tegen het huidige regime van Ethiopië. Hij legt zijn diploma van het Minsk Hoger Militair Politiek College neer, hetgeen volgens hem zijn verklaringen betreffende zijn militaire loopbaan ondersteunt.

Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing zijn verklaringen onvolledig hernomen heeft gezien hij tevens zou verklaard hebben dat hij niet politiek actief was in Wit-Rusland omdat hij er geen rechten had om zich te organiseren om enige politieke partij te steunen, doch wel regelmatig de politieke situatie besprak tijdens de verschillende ontmoetingen, hetgeen meer gedetailleerd is dan de opmerking van de bestreden beslissing dat hij niet politiek actief was omwille van de stresssituatie.

Verzoeker betoogt dat asielaanvragen onderzocht moeten worden met de grootste zorgvuldigheid en dat hem het voordeel van de twijfel moet toegekend worden.

Omtrent de indiening van de asielaanvraag in België, vier maanden na aankomst in België, wenst verzoeker te verduidelijken dat hij oorspronkelijk van plan was om in Groot-Brittannië een asielaanvraag in te dienen, maar dat hij zich nadien realiseerde dat elk democratisch land en dus ook België hem zou kunnen beschermen.

Verzoeker stelt dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van de Conventie van Genève en wijst erop dat een soepele interpretatie en een evenwichtige verdeling van de bewijslast zich opdringen, zoals zou blijken uit de *“Guide des procédures et critères pour déterminer la qualité de réfugié”*.

5.2. De Raad stelt vast dat artikel 69 van de voormelde wet van 15 december 1980 werd opgeheven bij wet van 15 september 2006, waardoor de schending van deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn eerdere verklaringen herhaalt met betrekking tot de vastgestelde bedrieglijkheid inzake de opgegeven identiteitsgegevens van zichzelf en zijn ouders, alsook het verzwijgen van zijn huwelijk en kinderen in Wit-Rusland in het kader van het terugnameverzoek (administratief dossier, stuk 13). Zijn argumenten dat hij trachtte te vermijden dat de negatieve beslissing die genomen werd ten aanzien van zijn asielaanvraag in Polen bekend raakte in België, dat hij vreesde naar Ethiopië te moeten terugkeren en dat hij zijn familieleden wenste te beschermen, kunnen niet aanvaard worden als afdoende verschoningsgronden, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing. Daargelaten de vraag of verzoekers argumentatie omtrent de namen van zijn echtgenote en zijn kinderen pertinent is, dient te worden vastgesteld dat deze elementen geen afbreuk doen aan de bestreden motivering omtrent het niet vermelden van deze personen. De bestreden beslissing stelt terecht dat voormelde handelswijze verzoekers algemene geloofwaardigheid ondermijnt.

Verzoeker laat bovendien de bestreden motivering ongemoeid inzake zijn incoherente verklaringen met betrekking tot de geboortedata van zijn kinderen. De door hem bijgebrachte geboorteakten vermelden de data die verzoeker opgaf tijdens het eerste gehoor op het CGVS, namelijk 19 oktober 1995 en 24 juli 2003 (rechtsplegingsdossier, stuk 6; administratief dossier, stuk 6, p.5), doch deze stemmen niet overeen met de opgegeven data voor DVZ, waar hij verklaarde dat A. geboren werd op 29 oktober 1995 en I. of E. op 24 juli 2005 (administratief dossier, stuk 12, nr.16). Deze motivering wordt derhalve als niet-betwist en vaststaand beschouwd.

Verzoekers verwijzing naar een beslissing van de Vaste Beroepscommissie wordt niet dienstig geacht gezien aan deze beslissingen geen precedentwaarde wordt toegekend en iedere asielaanvraag op individuele wijze beoordeeld wordt.

Inzake verzoekers voorgehouden vrees ten aanzien van de Ethiopische autoriteiten omwille van zijn militaire activiteiten tijdens het voormalige Derg-regime, beperkt hij zich tot het herhalen van zijn asielmotieven in algemene bewoordingen, hetgeen niet dienstig is ter weerlegging van de bestreden motivering (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Deze besluit op goede grond dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken gezien uit zijn verklaringen, alsook uit de informatie in het administratief dossier, blijkt dat enkel hoog opgeleide officieren of officieren met een lange staat van dienst tijdens het Derg-regime, sinds de machtswissel in 1991, die zich aldus reeds zeventien jaar geleden voordeed, worden geviseerd (administratief dossier, stuk 6, p.9; stuk 16: "landeninformatie"). Uit verzoekers verklaringen kan niet worden afgeleid dat hij beantwoordt aan dit profiel, gezien hij het leger slechts vervoegde in het kader van de militaire dienstplicht in 1984, waarbij zijn activiteiten zich beperkten tot het geven van opleidingen, en hij in 1987 aan een hogere opleiding in Wit-Rusland begon, welke in 1991 afgebroken werd na de ontbinding van het leger bij de machtswissel (administratief dossier, stuk 6, p.7-8). De bestreden beslissing merkt tevens met reden op dat verzoeker nooit lid was van de regerende partij ten tijde van het Derg-regime en beoordeelt verzoekers redenering, dat hij thans een hogere officier zou zijn indien het regime nog steeds aan de macht zou zijn, terecht als louter hypothetisch.

Gelet op bovenstaande vaststellingen omtrent zijn politiek engagement en profiel binnen het leger, is het derhalve niet aannemelijk dat verzoeker zeventien jaar na de val van het regime vervolgd zou worden door het Special Prosecutor's Office, een orgaan dat opgericht werd na de val het Derg-regime en dat belast werd met het onderzoek naar de misdrijven die door dit regime gepleegd zijn (administratief dossier, stuk 16: "landeninformatie"). De Raad stelt vast dat verzoeker geen informatie bijbrengt die de informatie in het administratief dossier weerlegt. De bestreden motivering, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, blijft aldus onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het door verzoeker bijgebrachte diploma vormt een bewijs van zijn opleiding in Minsk, doch doet geenszins afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen omtrent de ongegrondheid van zijn vrees om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Met betrekking tot de door verzoeker geuite toekomstige vrees bij terugkeer naar Ethiopië omwille van zijn politieke overtuiging, die zou ingaan tegen het huidige regime, volgt de Raad verweerder waar deze aanvoert dat dergelijke redenering omtrent verzoekers mogelijke houding ten aanzien van de huidige politieke situatie in zijn land van herkomst, dat hij overigens meer dan twintig jaar geleden verliet, louter speculatief en hypothetisch is. Verzoeker brengt onvoldoende concrete elementen aan die erop kunnen wijzen dat hij op dit ogenblik in de negatieve aandacht zou staan van de Ethiopische autoriteiten omwille van zijn politieke overtuiging, zodat een gegronde vrees voor vervolging op deze grond niet kan aangenomen worden. Verzoekers argumentatie omtrent de redenen waarom hij niet politiek actief was in Wit-Rusland en zijn bewering dat hij de politieke situatie wel regelmatig besprak *“tijdens de verschillende ontmoetingen”*, wordt door de Raad niet afdoende geacht om deze motivering te ontkrachten.

Dat verzoeker oorspronkelijk van plan was om door te reizen naar Groot-Brittannië om een asielaanvraag in te dienen doet geenszins afbreuk aan de pertinente vaststelling van de bestreden beslissing dat zijn voorgehouden vrees voor vervolging en de noodzaak van internationale bescherming in ernstige mate gerelativeerd worden doordat hij onderhavige asielaanvraag slechts indiende toen hij reeds vier maanden in België verbleef.

De ernst van verzoekers vrees ten aanzien van de Ethiopische autoriteiten wordt tevens ondermijnd doordat hij zich meermaals tot de Ethiopische ambassade in Moskou heeft gericht teneinde zijn Ethiopisch paspoort te verlengen, waarbij hij aangaf geen angst te hebben om dergelijke aanvraag in te dienen. Het feit dat de Ethiopische ambassade het document ook telkens afleverde wijst er niet op dat verzoeker daadwerkelijk gezocht wordt door de Ethiopische autoriteiten. Verzoeker laat deze terechte motivering ongemoeid, zodat zij als niet-betwist en vaststaand wordt beschouwd en door de Raad wordt overgenomen.

Verzoekers algemene opmerkingen over de verdeling van de bewijslast doen evenmin enige afbreuk aan de motieven van bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat de bewijslast in beginsel bij verzoeker zelf rust en het derhalve aan hem is om voldoende concrete elementen aan te brengen om een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde aannemelijk te maken, waar hij, gelet op het bovenstaande, niet in geslaagd is.

De materiële motiveringsplicht wordt door de bestreden beslissing niet geschonden.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Het eerste middel is ongegrond.

6.1. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/4 § 2 en 69 van de voormelde wet van 15 december 1980, de formele motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel. Hij is van oordeel dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b en verwijst naar de hoger uiteengezette feiten.

6.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 69 van de voormelde wet van 15 december 1980 kan dienstig verwezen worden naar het hoger uiteengezette (zie sub 4.2).

Verzoeker geeft niet aan op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van het proportionaliteitsbeginsel, zodat dit onderdeel van het middel niet dienstig wordt aangevoerd.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt ter ondersteuning van zijn vraag om subsidiaire bescherming. De bestreden beslissing oordeelt terecht dat uit verzoekers verklaringen niet kan worden afgeleid dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980 bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Derhalve dient de subsidiaire beschermingsstatus aan hem te worden ontzegd.

De aangevoerde schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 28 januari 2009 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.